

[Aksel Larsen.]

fang, hvori der kræves nye Befalingsmænd, naar Regeringens Ordning gennemføres, maatte Regeringen administrativt, men politisk fuldt forsvarligt og rimeligt, erklære, at en Betingelse for at komme i Betragtning er, at man er Arbejder- eller Husmandssøn. Jeg siger, at dette er rimeligt og politisk forsvarligt, fordi Officerskorpsen er i saa allerhøjeste Grad overklassepræget, og fordi selv om alle de nye Befalingsmænd tages fra Arbejderklassen, saa vil det ikke skabe blot nogenlunde Ligevægt, saa vil det ikke blot nogenlunde give Arbejderklassen den Procentdel af Officersstillingerne, som Arbejderklassen skulde have i Henhold til sit Antal i Befolkningen. Men man gaar ikke den Vej; det er saadan ved Udtagelsen af Befalingsmænd, at Overklassens Sønner altid har mægtige Chancer for at blive foretrukket, og at, hvis korpsmæssigt set, som det vist saa kønt hedder, politisk uønskede Elementer skulde slippe ind paa Befalingsmandsskolernes nederste Trin, skal de nok blive manøvreret ud, inden de er avanceret ret langt.

Det er vore væsentligste Anker mod det bestaaende Militærapparat, og vore væsentligste Krav for enhver Nyordning for Militæret er, at disse Synspunkter bliver taget i Betragtning. Jeg vil imidlertid understrege, at selv den bedste Forsvarsordning opbygget med de Kræfter, Landet raader over, og efter de Linier, jeg har trukket op, ikke vil være tilstrækkelig og heller ikke vil finde vor Godkendelse, hvis ikke hele Statens Politik er i Overensstemmelse med det Formaal, Forsvarsordningen maatte have, nemlig Landets Forsvar mod Krig.

Jeg tænker naturligvis her i særlig Grad paa vor Udenrigspolitik, og naar det ærede Medlem Hr. Rager saa stærkt støtter sig til den svenske Oberst W. Klehn, og siger: Danmark kan overhovedet kun forsvares, hvis dets Luftflaade har Luftbaser i det mellemste Sverige, saa siger jeg, at hvis det er rigtigt — jeg kan ikke afgøre det —, maa det stærkere end noget andet animere os til at søge det rene Forsvarsforbund med det øvrige Skandinavien, som Regeringens Statsminister ivrede saa stærkt imod, da han holdt sin Tale i Lund.

Man taler saa meget om, at Folkenes

Forbund er svagt, og det skal Guderne vide, at det er. Men det er svagt, ogsaa fordi Medlemsstaterne har optraadt med ufatteligt Svaghed og Principløshed i de afgørende Øjeblikke. At Folkenes Forbund er svagt og har svigtet paa mange Omraader, er ingen Grund til at opgive ethvert Forsøg paa dog at støtte sig paa det, og jeg mener, at Regeringen i sin Udenrigspolitik burde understøtte Bestræbelserne for Fredens Sikkerhed gennem Folkeforbundet og burde arbejde aktivt med paa at skabe den kollektive Sikkerhed for Freden i Europa. I særlig Grad vil det være paa sin Plads, om Regeringen søger Samarbejde med Socialdemokratiske Regeringer i vore Nabolande i Interesse for Freden i Almindelighed og for at sikre Skandinaviens truede Sydgrænse i Særdeleshed.

Vi stemmer imod Regeringens Forslag til Hærens og Søværnets Ordning, saavel som Forslaget om Værnepligtsloven. Grundene har jeg redegjort for et Par Gange. Jeg skal sige dem igen.

Forslagene bryder ikke med det militaristiske og arbejderfjendtlige Princip, der har været gældende i Militærvæsenets Opbygning herhjemme hidtil. De demokratiserer ikke Hæren. De skaber intet Forsvar af nogen effektiv Art, de giver maaske Muligheder for sejrrikt at afslaa et krigerisk Angreb fra Norge, Schweiz eller Uruguay, men dette er os ikke tilstrækkeligt. De ledsages ikke af nogen Udenrigspolitik, som i sig selv understøtter Fredens Interesse og tjener til at skabe Sikkerhed for Danmark mod Angreb fra Stormagter.

Af disse Grunde maa vi stemme imod Militærforslagene; og vi maa stemme imod Værnepligtsforslaget, fordi det følger Principper, som vi ikke kan godkende, som i deres Konsekvens kan blive uhyre farlige for Arbejderklassen. Vi kan godkende, at de frivillige Korps ophæves, men vi kan ikke godkende, at man skaber en anden Afløbsrende for disse konservative Militærtendenser ved, at man giver Adgang for dem, der nu staar i de frivillige Korps, til paa anden Maade under Korpsform at blive frivilligt uddannet paa Statens Bekostning.

Forsvarsministeren (*Alsing Andersen*); Til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen vil jeg gerne sige, at saa længe denne Lov